

МЕСЕЦА ЈАНУАРА, У 9-ТИ ДАН.

СЛУЖБА И ЖИТИЈЕ
СВ. СВЕШТ. МУЧ.
МИХАУЛУ (БАРБИЉУ),
ПАРОХУ КРТОЉСКОМ.

СВЯТЫНОМУЧ.

МИХАИЛО
БАРБИЪ

МЕСЕЦА ЈАНУАРА, У 9-ТИ ДАН.*1

**СПОМЕН СВЕТОГ СВЕШТЕНОМУЧЕНИКА МИХАИЛА (БАРБИЋА),
ПАРОХА КРТОЉСКОГ.*2**

НА ВЕЧЕРЊУ.

На Господе, завапих ... стихире, глас 1.

Подобан: Свехвални мученици ...*3

Михаиле, блажени оче, ти свештенства одежду крвљу проливиеном украси, из силе у силу и из славе – слави пређе, радујући се, у вечну славу присуства Христовог! Ми ти се молимо: Моли Христа Бога да нам дâ Свој мир и милост душама нашим.

Дитургију служећи Богу као свештеник верни бескрвну жртву си принео, а потом си себе целог као жртву, мучениче, предао, јер Господа ти заволе највише. Стога те молимо: Моли Христа Бога да нам дâ Свој мир и милост душама нашим.

Ројнике приводио јеси Христу Богу нашем, оче Михаиле свештени, јер си их учио вери православној, проповедајући им животом својим, дајући узор! Стога те молимо: Моли Христа Бога да нам дâ Свој мир и милост душама нашим.

Слава ... глас 6. Самогласна:

Свештенослужитељ верни био си до кончине своје, блажени Михаиле, свештенодејствујући божанствена и неизречена тајинства, те си и крв своју пролио за Христа Бога и као жртву благоугодну себе си принео. Стога, имајући смелост, моли се за оне који са вером и љубављу врше спомен твој.

^{1*} текст Службе и Житија преузети из штампаног издања „СВЕШТЕНОМУЧЕНИК МИХАИЛО БАРБИЋ – ЖИВОТ И ПРИКЉУЧЕНИЈА“, Светигора, Цетиње 2025. г.

^{2*} сачинио свештеник Вељко Васиљев, парох Палићки.

^{3*} у изворнику: Παυεύφημοι μάρτυρες;

Тропар, глас 4:

Свештениче Бога живога *
и проповедниче науке
Христове, * Цркви и роду
своме служио си непрестано, * а
кроз подвиг си дошао до
богопознања. * Пострадавши у
вери, све до крви, *
свештеночениче Михаиле, *
моли Христа Бога * да се спасу
душе наше.

Тропáрь, гласъ Ѣ: *4

Сцѣнниче бѣа живагѡ * и
проповѣдниче наѡки хрѣтѡвы,
цркви и родѡ своемѡ
слѡжѣлѡ ѣси непрестаннѡ, *
пѡдвигомѡ же пришѣлѡ ѣси кѡ
бѣопознáнѣю. * пострадаѡвѡ вѡ вѣрѣ,
дáже до крѡве, * сцѣннѡчѣниче
мѣхáиле, * молѣ хрѣтá бѣа * спѣсѣнѣа
дѡшáмѡ нáшимѡ.

НА ЈУТРЕШЊУ.

Канон, глас 2. *5

Песма 1. Ирмос:

Глѡбинѣ ѡкрылѡ ѣсть дно, [и сѡшею своѡ влечѣтѡ: вѡ нѣй покрѣвѡ
прѡтивнѡя, крѣпкѣй во бранѣхѡ гдѣ, гáкѡ прослáвѣнѡ].*6

Михаиле свештени и славни, твојим молитвама просветли ме,
да бих опевао твој светли лик, оче преблажени, јер и тебе
Христос Бог крепошћу оснажи.

И друге просвећујући, мудри, срцем својим чистим и са умом
Горе уздигнутим, ка Светлости вечној, засијао си као звезда,
другима пут осветљујући.

Христољубља ради, Михаиле, подвизавао си се, уз непрестани
труд у молитви и посту, те победи искушења сва, бестрасно се
винувши дворима небеским.

Богородичан:

Архангел Гаврило Теби рече, Богородице Дјево Пречиста, да
ћеш родити оваплоћеног Бога, благовестећи Ти: Благодатна,
радуј се! Сви Те величамо!

*4 преведен на цсл 12. јан. 2026. г.

*5 у тропарима и богородич(а)нима Канона постоји акростих: **М**ихаиле ти реци пет речи за нас Спаситељу. – који се не наводи.

*6 у изворнику: Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα:

Песма 3. Ирмос:

Врѣпостъ дѣи [царѣмъ нашимъ гдѣ, и рогъ помазанныхъ своихъ возносѣи, ѿ дѣи раждаетца, грядетъ же ко крѣщенію. томъ вѣрніи возопіемъ: нѣсть стъ, ѣкѡ бѣъ нашъ].*7

И самога си себе на жртву Христу принео, јер пострада као мученик; а најпре страсти уништи, врлинама се украси, све научи да вапију да нема Светога као што је Бог наш, и да нема праведног осим Господа.

Депотом светог свога живота у подвизима, са храброшћу, речима својим и делима божанственим све људе си научио да горе срца подигну, јер нема Светога као што је Бог наш те да нема праведног осим Господа.

Енергију сву, ум свој и срце си усмерио ка Спасовим заповестима, свештениче Михаиле, због тога те сви поштују, поборника преподобног, чувара мудрога вере православне, који живот положи за свог Господа. **Богородичан:**

Ти, родивши нам бесмртног Бога и Спаситеља, ум наш ослободила јеси, Свехвална Богородице, од смртности и пропасти; Син Твој и Бог наш даде нам спасење и живот, јер је Он Творац наш! Осим Њега немамо другог Господа.

Сједален, глас 3:

Просвећен божанским Духом, мудрошћу, стрпљивошћу и добрим расуђивањем посрамио си свирепе мучитеље; прошавши пучину привременог живота, стигао си до божанског пристаништа. Оче наш, моли Христа Бога да нам дарује велику милост.

Слава ... и сада ... Богородичан:

Гвако ко има где да се спаси, са правом тамо и приступа. А какво сигурније и боље уточиште имамо од Тебе, Богородице, молитвенице за душе наше.

*7 у изворнику: Ἰσχὺν ὁ διδούς:

Песма 4. Ирмос:

Оуслы́шахъ гдѣи гласъ твоѣи, [ѣгоже рѣкаъ єси, гласъ копіюцагъ въ пѣстѣини, ѣкѡ възгремѣлаъ єси надъ водами многими, твоємѹ свидѣтельствѣлаи єиѹ, вѣсь бѣвъ соше́дшагъ дѣа, возопи: ты єси хрѣто́съ, бжѣа мѹдрость ѡ сила].*8

Из свог краја роднога, Михаиле мудри, научен би да Христа љубиш, те да Му свагда служиш и глас Цркве слушаш! Бокељима пастирствујући учио си их богољубљу, братољубљу и ревности: угледамо се на тебе, свештеномучениче.

Разумевши жеље свога народа, оче, са њима ходио си, свети, као што Мојсије кроз пустињу хођаше, ка Господу узводећи их, молитву и пост имајући за оружје и заштиту од видљивих и од невидљивих такмаца.

Еванђеље узљубивши свим бићем и срцем а читајући о Јовану Претечи, Пророку и Крститељу светом, задивио си се подвигом лава који пустињом виче: Покајте се! Приближи се! Поверујте! Христос је Господ, свих Спаситељ! **Богородичан:**

Цар се роди од Тебе, Преблагословена, Пресвета, Владичице Цариснодјево! Просветли сад, Свехвална Богородице, нас, јер грехом смо помрачени сви. Молитвама Твојим нас спаси да бисмо Ти и ми клицали као некад Архангел Гаврило: Радуј се!

Песма 5. Ирмос:

Иисъ живото̀а нача́льникъ, [разрѣши́ти ѡсѹжде́нїе граде́тъ а́ама первозда́ннагъ, ѡчи́щенїй же ѣкѡ бѣ не трѣба, па́дшаго ѡчи́ае́тъ во іорда́нѣ: въ не́мже враждаѹ оубѣвъ, пренмѹциъ вса́къ оумъ мїръ дѹде́тъ].*9

Исус, животодавац и Бог, узор непресушни је теби и стаду твоме био. Зато ти Христос мудрост и љубав дарова; умножавајући таланте твоје, свештени оче наш Михаиле, све си Богу приводио, јер Он је наш вишњи мир.

*8 у изворнику: Ακήκοε Κύριε φωνῆς σου:

*9 у изворнику: Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός:

Превлаку древну и украс Боке искрено заволевши снажно, те молећи се свагда светим мученицима Превлачким ревносним, од њих доби, Михаиле, крепости и снаге да, и сам пострадавши, с њима Господа прослављаш у Царству небескоме.

Ево сада нас позива лик подвижника смиреног, верног, јер телесне се хране он одрицао зарад духовне и вечне, коју задоби молитвом и подвигом својим! Следимо пример његов да се и ми обретемо у Царству непролазном. **Богородичан:**

Тебе заштитницу пресвету, утеху и наду имамо, и мост који нас води Твоме Сину а нашем Богу и Владики, Богородице, свеопевана Приснодјево! Покривај стадо Твоје и помажи нам, просимо, да се и ми спасемо.

Песма 6. Ирмос:

БѢЗДНА мѧ многа грѣхѡвнаѧ ѡкрѹжѧетѡ, [и копїю ти, прѣрѡка подражѧѧ: Ѡ глї мѧ гдї, возведї].*¹⁰

Радост нам пуни срце кад певамо подвиге дивног свештенослужитеља. Живот он Христу предаде, те се сада за нас моли Господу.

Ево човека који сам постаде и жртва и жрец, приневши себе Господу, вером у Царство небеско, живот свој окончавши неокаљан.

Чеда твоја опевају те, мудри, јер се ти за цео свет умртви, побожни, да би у Христу био жив првобитном лепотом преукрашен.

Из живота земаљског сад прешавши у славу непролазну нашега Владике, исцели душе нас грешних увек се за нас молећи Господу. **Богородичан:**

За нас посредуј код Сина својега, Дјево Богородице, који је ради нас распеће и смрт поднео да нас усели у рајска насеља.

^{10*} у изворнику: **Εν** αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος:

Кондак, глас 4:

Поживевши побожно у свештенству, * и прошавши пут мучеништва, * веран Богу и народу остао си, * и поборник био си стаду твоме, * богомудри оче наш Михаиле; * поштујући те као војника (Христовог), кличемо ти: * Свагда нас избављај од невоља молитвама твојим!

Икос:

Кондак, глас 4: *11

Поживевши блгоговѣиѣ възсѣнничествѣ, * и прошедъ пѹть мѣнничества, * вѣренъ бѣ и народѹ пребывъ сѣи, * и поборникъ былъ сѣи стадѹ твоемѹ, * бгомудре оче нашъ михаиле: * почитающе тѣ ѣкѹ вѣнна [хрѣтова], копиемъ тѣ: * всегда насъ избавляи ѿ скорбей, мѣтвами твоими.

Икос:

Габравши се са вером и љубављу на спомен свештеног страдалца опеасмо га данас песмама, да бисмо од њега примили благодат, јер је он, као мученик и свештеник веран, заступник свима који му се моле спасавајући их од мука и беда. Тога ради му и ми молитвено кличемо: Свагда нас избављај од невоља молитвама твојим!

Песма 7. Ирмос:

Юношы блгочѣивыа [пѣци оженнѣи прѣвѣщившыа, шѹмѹци дѹхъ рѣснѣи невредѣмы сохранѣи, и вѣѣа ѣгѣла снзхожденѣе. тѣмже въз пламени ѿрошѣеми блгодарствениѹ воспѣвахѹ: препѣтый ѿтѣцъ гди и вѣе блгвѣнъ сѣи].*12

Ати био си Врлинама пуна чаша мудрости; живео си онако као што си и проповедао, на сваком месту добро чинећи, Богу благодарећи, јер Га заволе свим срцем својим, поучавао си твоје стадо да поји: Благословен јеси, Боже.

На небеса си Михаиле, свештени и побожни, прешао, те се сад са анђелима радујеш у рају, у тамошњим храмовима славећи Створитеља нашега, Кога сада хвалиш песмом на небесима: Благословен јеси, Боже.

11 преведен на цсл 12. јан. 2026. г.

12 у изворнику: Νέους εὐσεβεῖς:

Апостоли са небеским војницима славослове, свештеномученици, мученици и сви преподобни Тројединог Бога, животворнога, Оца, Сина и Духа Светога непрестано величају, и са Три младића и Данилом певају: Благословен јеси, Боже. **Богородичан:**

Гамо Тебе ми, род људски, препознајемо, Пречиста, кадру да Бога самог роди Приснодјева остајући. Због тога Те сви зовемо блаженом, чудећи се томе што у телу рађаш Творца свег створеног и у исто време хвалиш Бога речима: Благословен јеси, Боже.

Песма 8. Ирмос:

ТáйнѸ преслáвнѸю [вaвѸлѸнскaм показà пéць, и́сточившaм рѸгѸ, ꙗ́кѸ стрѸáми и́мáше невецѸственный Ѹгнь воспріáти іордáнѸ, и ѿбѸти плѸтїю крѸцáема знждíтелa: ѸгѸже блгѸвáтъ лѸдїе, и превознѸсáтъ ѿ всѸх вѸкн].*¹³

Га жаром Тајну Христову вршећи, са побожношћу и страхом, и самога себе као жртву приневши, свештеномучениче оче Михаиле, пострадао си Бога молећи искрено да непријатељима сагрешења опрости и помилује их.

Премудри учитељ – Христос био је узор твојега живљења, те си Ради Њега своју свештеничку одежду врлинама украсио и био, наставниче наш, покајања проповедниче, молитвени учитељу и непоколебиви стубе православља.

Асада се за нас молиш да се у покајање све претвори, да и ми наш живот Христу Богу у миру предамо, јер Он ради нас постаде човек остајући Бог; сличан људима у свему, али не окуси грех. Слава Богу за све, у векове векова. **Богородичан:**

Гви служитељи Твоји се, Свехвална Богородице Пречиста, уздају у Тебе. Буди нам заступница од видљивих и невидљивих противника! Ти си Једнога, Који је по вољи Оца, Духом Светим родила, Лествице небеска којом нам Бог сиђе.

^{13*} у изворнику: Μυστήριον παράδοξον:

Песма 9. Ирмос:

Ѡ бѣа бѣа слѡва, [нензречѣнноу мѡдростію пришѣдшаго ѡбноуіти
лѡдѡма, гѡдїю вѣ плѣніе пѡдшаго лютѣ: Ѡ стѣла дѣы нензречѣннѡ
воплотївшагосѡ нѡсѣ рѡдн, вѣрнїи ѣднѡмѡдреннѡ пѣснѣми велнчѡемѣ].*¹⁴

Истинску Светлост сад гледаш, стреле непријатеља огњем
уздржања победивши! Свештеномучениче, моли се да се и ми
обретемо у тој Истинитој Светлости, Бога славећи и благосиљајући
до века.

Твој спомен блистави, оче, орадошћује душе свих који га са
љубављу славе, чинећи их саучесницима Вечне Светлости у
дану незалазном Царства небеског. Стога ти, Михаиле свештени,
песме певамо.

Епилог твога живота венац је мученички, који доби од Бога
Вишњега великих подвига својих ради. Моли се за нас Ономе
који те Десницом овенча, јер ти ми, Михаиле свештени, песме
певамо.

Шубављу својом искреном према Тројици Светој, заповести си
испуњавао, људе крштавајући у име Оца и Сина и Духа
Светога, а Бога једнога, учећи их да и они држе Његове уредбе.
Богородичан:

Утехо и заштитнице, Богородице Дјево, која нам роди Бога
Логоса, и Сунце Правде нам засијавши, буди посредница за
нас грешне и моли Сина Свога да се спасемо и деца светлости
постанемо.

Свјетилен:

Као свештеномученик имаш власт да везујеш и разрешаваш;
одвежи везу мојих злих дела, приближи ме љубави Божјој и
учини ме учесником Царства небеског Блажени, твојим молитвама.

^{14*} у изворнику: Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον:

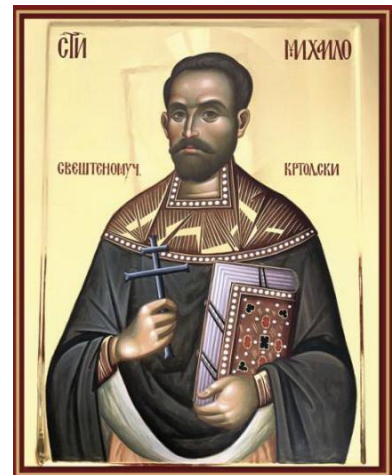

**ЖИТИЈЕ СВЕШТЕНОМУЧЕНИКА МИХАИЛА,
ПРОТОПРЕЗВИТЕРА КРТОЛСКОГ.*15**

Стихови:

**Радуј се, украсе Цркве Христове и похвало Боке Которске,
достojни свештенослужитељу, Михаиле свештеномучениче!**

вај величанствени изданак српскога народа, добри и верни служитељ олтара Божијега Михаило Барбић, рођен је 24. септембра 1899. године Господње у Порт Саиду, где је његов отац службовао као поморски капетан-пилот за спровођење бродова кроз Суецки канал. Будући да је рођен далеко од отаџбине, а да су његови благочестиви родитељи желели да се од најранијег детињства напаја водама побожности и благочешћа кроз светотајински живот у Цркви Христовој, одлучили су да га у Име Пресвете Тројице крсте у тамошњој јединој Православној Грчкој Цркви.

На крштењу му наденуше име Михаило, у част свештенога војводе небеске војске Архистратига Божјег Михаила, које је он верно, саможртвено и исповеднички носио до своје мученичке кончине.

Родитељска брига за будућност свога чеда и оправдани страх да би га туђина у потпуности могла отуђити од свог народа, као и да би славну народну историју, културу, веру и обичаје могао предати заборау, нагнала их је да донесу одлуку о заједничком повратку у родне Кртоле крај Котора, како би младенац Михаило тамо започео своје образовање. Михаило је од својих побожних родитељ примио првобитно верско васпитање и семе божанске љубави која је благодатно расла испуњавајући његово биће и предодређујући га да израсте у врлинског служитеља Божијег.

^{15*} сачинио протојереј-ставрофор Игор Давидовић, парох у Гетерборгу.

Како је сам забележио у свом Дневнику, у великој мери је на њега утицала личност његовог стрица проте Сава Барбића, пароха у Дубровнику, свештеника храброг и ревносног и потпуно посвећеног олтару Божијем. Са великим успехом завршавао је своје школе, најпре основно образовање у Кртолима 1914. године, потом прва три разреда Гимназије у Дубровнику, затим друга два у Задру, где је паралелно започео и своје богословско образовање које је окончао у Сарајеву 1922. године. Исте године ступио је у Свету тајну брака са својом изабраницом Анком, која ће га достојно пратити на сваком послушању које му од Свете Цркве буде поверено. Како је Михаило стасао у човека достојна да понесе бреме свештенослужења, његов надлежни епископ Кирило Бокототорски рукоположио га је у чин презвитера 22. септембра 1922. године и поставио да пастирствује и савршава свештена богослужења на парохији Морињској, где је овај дивни муж у потпуности подражавао речи Светога апостола Павла „свима сам био све, само да кога за Христа и Еванђеље задобијем.“^{*16} Заиста, отац Михаило је оставио дубок траг међу својом тадашњом паством, јер је дубоку бразду заорао на њиви Господњој коју му је Црква поверила, једнако се трудећи да из пепела подиже и обнавља живу Цркву, окупљајући децу Божју око свештенога Жртвеника и појећи их са благодатног светотајинског извора, али и материјално обнављајући старе храмове, запуштена црквишта и домове у којима је сабирао народ на духовну гозбу, гостећи их увек еванђелским речима. Отац Михаило је као добри пастир добро познавао своје; истински се трудећи око сваке душе, да сваку приближи Христу тешећи тужне, храбрећи поколебане, он је међу својим парохијанима заблистао као „свећа која светли свима у кући“.^{*17} За време своје пастирске службе у Морињу, презвитер Михаило вршио је са великим успехом и службу катихете у тамошњим школама, где је својом родитељском нежношћу и пастирском кротошћу ином и чином био прави пример делатног хришћанина и родољуба који сваку изговорену реч сведочи својим животом.

^{16*} 1. Кор. 9,22.

^{17*} ср. Мт. 5,15.

Будући послушан своме епископу као Христу, отац Михаило је с љубављу прихватио одлуку да своју мисију и служење Цркви Божјој настави на новој парохији Кртољској, коју је и сам још од раније прижељкивао, жудећи свим срцем и душом да сведочи Христа и проповеда Еванђеље спасења управо своме роду у родним Кртолима. Отац Михаило је свом душом љубио своје Кртоле и земљу прађедовску, али је већма од свега љубио Небески Јерусалим као вечну истинску отаџбину свих Хришћана. Сам испуњен благодаћу Духа Светога, презвитер Михаило је и на новој парохији започео усрдно службовање, не штедећи се ни на једном задатку који је био стављен пред њега; марљиво је и са искреном побожношћу свима приступао, у свакоме гледајући људско лице Бога. Чегат год се латио да у славу Божју чини, веома је успешно радио, народ је на његов позив врло радо прилазио Цркви дајући и себе и од себе материјалну помоћ, како би предвођени својим пастиром обнављали храмове, обнављајући притом и своје животе. Отац Михаило је искрено волео свој народ, своју отаџбину и Цркву и никада себе није ни штедео нити жалио већ је његово давање било потпуно, целосно и љубвеобилно, те је у свему што је чинио узивао своје срце и душу. Како је и сам сведочио у Дневнику, много је желео, и у томе је добрим делом успео, да обнови Светоархангелски мученички манастир Превлаку. Обнову ове светиње, која је једна у низу обновљених храмова старањем овога доброг пастира, сматрао је обновом свога бића, да дужи дуг историји, али и да зида своју кућу на небесима. Засигурно је да су га Свети мученици превлачки крепили у потоњим страдањима за Име Божије.

Његова љубав и труд на свим верским и културним догађањима није остала незапажена ни пред црквеним, нити грађанским властима, а својим хуманитарним радом отац Михаило је показивао хришћанско милосрђе према свима и свакоме ко се на његовом путу нашао као потребит. Заиста је као прави еванђелски човек свима био слуга. Као награду за своју ревност он је добио ново послушање које је достојно и са љубављу обављао, а то је чин капетана прве класе као војни свештенослужитељ.

Војска је потребовала да у својим редовима има свештенослужитеља Тајне и проповедника Живе речи, а доласком оца Михаила добила је и војника Христовог који је попут светих стратилата̄ увек био спреман да до последње капи крви бије бој за Истину Христову. Као такав био је добар пример војсци, како се са љубављу служи и Богу и отаџбини.

Међутим, није много прошло, у Црну Гору и друге Балканске стране долази хорда демонска да посеје смрт и страдање, да завади браћу, да мржњом обавије као велом црнине и магле јадни народ. Многи се тада почеше одрицати Бога Живога и истине Његове, многи трговци људским душама почеше вашарити, и лажима као пакленим меницама трговати, нудећи пропаст и смрт као надокнаду за јавно одрицање од Господа Животодавца Исуса Христа. Такво време, проузроковано страшном буром комунизма, изродило је готово преко ноћи целате жедне крви невиних људи, који нису пристали на то да своју вековну спасоносну веру трампе за јефтину комунистичку идеологију.

Међу таквима као сјајна звезда засијао је протопрезвитер Михаило Барбић, добри и у маломе верни^{*18} свештенослужитељ који се не одрече нити посумња, него чврсто загрли крст свога страдања и без роптања крену на Голготу, добро свестан „трећег дана по Писму“ и „свега што се нас ради збило крста, гроба, тридневнога васкрсења“. Страшно је било његово ношење крста улицом бола до Которске Голготе, ни сам није могао да препозна дојучерашње познанике, како им је тамна ноћ комунистичке ренесансе изменила лик и карактер и страшним отровом отровала душу.

Након што је много свештеника̄ пострадао од руке бивше браће, дошао је ред и на Михаила. Он није бежао од свог страдања, нису га поколебале ни емоције према породици, нити могућности да се избави од сигурне смрти, јер је добро у срцу своје чувао речи страдалнога ђаконa Авакума: „Срб је Христов, радује се смрти“, и честитогa кнеза косовскогa мученика Лазара: „Земаљско је за малена царство, а Небеско увек и довека“. Он је наставио да и у то страшно,

^{18*} ср. Мт. 25,21 и 23; Лк. 19,17.

мрачно време светли и сведочи Христа у плачевној долини, и та светлост није остала непримећена од злотворā, напротив: привукла је лукавога да из петних жила дува у њу, не би ли је угасио и поколебао. Оптужен као свештеник који је делио судбину своје пастве и није се устручавао да истину јавно сведочи да је непријатељ државе и народа, бива прогоњен и немилосрдно кажњаван, али он није ни на трен посустајао на путу који води у Живот. Када се коначно испунило време да овај Божији изабраник испије чашу страдања до краја, лажљивци и опадачи који су ревносно служили цару таме, ухватише страдалника и без суда осудише на смрт. Желећи да сачувају себе бацањем љаге на страдалног проту, лажљивци га неправедно оптужише пред светом да је као члан некаквог измишљеног „преког суда“ судио суграђанима и издавао Немцима оне којима је био духовни вођа и пастир, своју браћу родољубе и противнике фашистичког терора, што није могло одговарати истини, јер је отац Михаило својим ревновањем читавога живота заправо сведочио супротно, да би ако затреба и свој живот положио за ближње,^{*19} не делећи људе на ове и оне, јер је у Христу свако ближњи. Његова страшна смрт за Христа није се ни по чему разликовала од страхоте смрти и мучеништва древних мученика Божијих, од Стефана архиђаконa, преко Димитрија и Георгија, Теодора Стратилата, Превлачких страдалника, па до самих савременика и састрадалника оца Михаила. Логика демонска је остала иста, само су се начини мучења смењивали. Лажно оптужен за издају и сарадњу са непријатељима, отац Михаило је био заточен у Которском казамату, одакле никада није изашао. Желећи да му се наругају нису му дали право на достојанствену смрт, већ су користили сва злодела, мислећи да је могуће таквог врлинског човека и непоколебивога војника понизити сујетним поругама и злочинствима. Отац Михаило је уморен тешким мукама и на послетку бачен у складиште људског отпада. Само су Богу познате ране на телу овога свештенослужитеља и силне патње које је светитељ поднео иза зидина казамата у адски мрачној тамници препуној мржње и хладноће, где је једино праведник Михаило свештеник светлио као светиљка Духа Светога и грејао као

^{19*} ср. Јн. 15,13.

благадаћу ужарена пећ. Целат је мислио да је нечистота у коју је бачено тело мученика крајње понижење као плата за истрајност на Христовом путу, али нема нечистоте ни на земљи ни под земљом која може наружити светитељско тело мученика оно је украшено сваком раном као дукатом, у хаљине вечности одевено и мирисима Царства небеског умирисано. Године 1945-те, јануара месеца, око празника светога Богојављења, пресели се овај предивни созерцатељ Васкрсења и непоколебиви свештенослужитељ Христов Михаило протопрезвитер у жељену отаџбину своју, Јерусалим небески, у славу Божијега Царства, у збор мученика од искони. Црква Српска Светосавска, уписа га, заједно са многим другим страдалницима за најсветије Име Христово, у Диптих светих свештеномученика, којег имена се и протопрезвитер Михаило удостоји љубећи Христа толико силно да положи живот свој за љубав Његову.

Његовим светим молитвама, Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас. **А**мин!

✻ НОВИ СРЕЉАК „РРЕ ГОДИ ЕК БЛАГРАД“. © НОВИ СРЕЉАК 2025. ГОД. У БЕОГРАДУ. ✻